

Der er imidlertid nogle kendsgerninger i tilknytning hertil, som er ubestridte:

1. at merbrændselsforbruget gennem alle årene er afgiftsberigtiget
2. at beregningen heraf indtil 1. januar 1997 er korrekt ifølge Told og Skat – også i forhold til 20. august-cirkulæret
3. at det stod aftalepartnerne frit for at indgå nye aftaler om prisdannelsen på varme, der ikke relaterede sig til den sparede brændselsmængde, men som på anden objektiv måde fastlagde, at varmesiden betalte for den anvendte produktionskapacitet. Sådanne aftaler skal naturligvis anmeldes til Elprisudvalget.

Den fortolkningstvivil, der er opstået som følge af formuleringen af aftalerne, kunne således ryddes af vejen ved at præcisere aftalernes reelle indhold.

Dette er sket i aftalen mellem Midtkraft og Århus Kommune Værker med virkning fra 1. januar 1999.

Lovforslagets fastlåsning – i afgiftsmæssig forstand – til kontraktsindholdet pr. 1. juli 1998 indebærer således, at lovligt indgåede aftaler de facto tilsidesættes.

Lovforslaget har derfor et potentiale, der med tilbagevirkende kraft ændrer den eksisterende retsstilling.

Af fremsættelsesbemærkningerne til lovforslaget fremgår som en *afgørende begrundelse*, at lovforslaget er nødvendiggjort af principaftalen om et liberaliseret elmarked.

Uanset om denne begrundelse måtte være holdbar eller ej, medfører den ikke et behov for

at fastfryse fordelingen af brændsel til kontraktsindholdet pr. 1. juli 1998.

I forhold til denne begrundelse er det erklærede formål jo at sikre *fortsat afgiftsfritagelse af brændsel til elproduktion*.

Dette formål kunne lige så vel opfyldes ved at lægge de gældende aftaler – f.eks. ved lovforslagets fremsættelse – til grund.

Begrundelsen for at fastfryse retstilstanden til den 1. juli 1998 må derfor være en anden, nemlig at afskære de afgiftsmæssige virkninger af de aftaler, der er indgået mellem aftaleparterne efter 1. juli 1998 – i fuld overensstemmelse med gældende ret, herunder også det omstridte 20. august-cirkulære.

*Hvis* lovforslagets fastfrysning til kontraktsgrundlaget 1. juli 1998 gennemføres, og *hvis* Skatteministeriet – mod forventning – vinder den verserende sag, opnås jo, at det omstridte kontraktsgrundlag får afgiftsmæssig virkning, selv om der er etableret et nyt grundlag for afregningen mellem parterne, der ikke er omfattet af afgiftspålæg efter 20. august-cirkulæret.

En sådan løsning kan vælges, hvis formålet er at beskytte afgiftsprovenuet. Men det kan ikke *samtidig* hævdes, at lovforslaget *ikke* har tilbagevirkende kraft.

Vi forstår, at skatteministeren er enig i, at der ikke på skatteområdet bør lovgives med tilbagevirkende kraft, medmindre der er tale om ganske særlige situationer – typisk kun til gunst for de skattepligtige.

En sådan situation kan *ikke* siges at foreligge.